

A young man with short brown hair and a mustache, wearing a white t-shirt and a dark backpack, is smiling and pointing his right arm towards a bright sunset over a field. The sun is low on the horizon, creating a warm, golden glow. The background consists of a field of green and brown vegetation under a clear sky.

Clëntenforum

**De ongehoorde
stem →**

Cliëntenforum De ongehoorde stem Interview

Met de rubriek ‘Interview met de ongehoorde stem’ wil het Cliëntenforum ruimte maken voor verhalen die te weinig gehoord worden. Verhalen van mensen met ervaring in de jeugdhulp, die tonen wat werkt, wat schuurt en wat beter kan.

Door deze stemmen te beluisteren en te verbinden, versterken we beleidsparticipatie, maken we impact zichtbaar en zorgen we voor een duidelijke terugkoppeling naar beleid, leden en partners. In deze rubriek luisteren we naar persoonlijke ervaringen, capteren we signalen uit de praktijk en brengen we die rechtstreeks tot bij het beleid.

Voor deze eerste editie geven we graag het woord aan **Wesley Loete**.

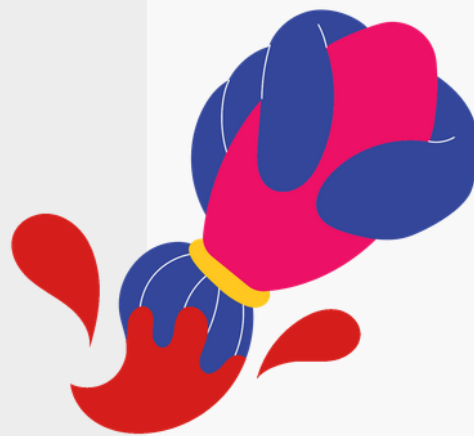
INTERVIEW

Wie ben jij?

Ik ben Wesley Loete, 27 jaar. Ik ben de oudste van drie. Ik heb een jongere broer en zus. Mijn broer, Elvis, heeft een verstandelijke beperking en autisme. Mijn zus heeft ook een verstandelijke beperking. Zij krijgen allebei begeleiding via het VAPH. Mijn mama heeft ook een verstandelijke beperking, en daarnaast een vermoeidheidsziekte. Mijn papa heb ik nooit gekend. Hij heeft mij nooit erkend bij mijn geboorte. Ik heb hem ooit proberen op te zoeken, maar officieel bestaat hij niet in mijn leven. Buiten mijn broer, zus en mama heb ik eigenlijk geen familie.

Ik zie mezelf als een sportieve, positieve gast. Iemand die graag lacht, maar ook al veel heeft meegemaakt. Op mijn achttiende ben ik alleen gaan wonen. Dat was ineens: pats, welkom in het echte leven. Intussen woon ik al zeven jaar samen met mijn partner. We hebben een hond en een kat, reizen graag met de auto en ik ben actief in de scouts. Vandaag gaat het goed met mij. Ik ben afgestudeerd als kok en ik ben volop bezig met plannen om opnieuw te gaan studeren, dit keer om opvoeder te worden. Ik voel dat ik daar klaar voor ben.

Welke plek geeft je energie?

De jeugdbeweging. Zonder twijfel.

Als jongere uit de jeugdhulp is het moeilijk om je aan mensen te hechten. Je verhuist zo vaak, je begint telkens opnieuw. Bij de scouts heb ik eindelijk iets dat blijft. Dat voelt als thuiskomen.

Ik kijk echt uit naar die vrijdagavonden. Samen rond de tafel zitten, ideeën bedenken, activiteiten plannen voor de jongeren. Daarna lachen, napraten, soms een klein feestje. Iedereen mag daar gewoon zichzelf zijn. En het is soms intens, ja. Maar tegelijk krijg ik er enorm veel energie van. De kinderen sleuren je mee in hun wereld. Ze zijn speels, eerlijk, vol fantasie. Dat doet iets met mij. De scouts is mijn veilige plek.

Wie zie jij als je persoonlijke held? Hoe zouden de waarden of kwaliteiten van die held volgens jou iets kunnen betekenen voor de jeugdhulp?

Mijn held is een opvoeder die ook mijn individuele begeleider was toen ik drie jaar was. Ik kwam toen terecht in MPI De Oase, waar ik op internaat zat en lager onderwijs volgde. Zij geloofde in mij, vanaf dag één. En zij is dat altijd blijven doen. Tot mijn twaalf jaar was zij mijn opvoeder, en zelfs daarna is het contact nooit verdwenen.

We spreken met elkaar nog steeds af. Soms een uitstap, soms gewoon bijpraten bij haar thuis. Ook vandaag nog, als het moeilijk gaat, stuur ik haar een bericht. Zij kijkt niet met oordeel, maar met begrip. Zij ziet mij, geen etiket. Dat vind ik enorm sterk. Zij leerde mij dat je soms buiten de lijntjes mag kleuren. Dat je moet kijken naar wat een jongere nodig heeft, en niet alleen naar de regels. Dat is voor mij echte jeugdhulp.

Hoe ben jij in contact gekomen met jeugdhulp?

Door de situatie thuis bij mijn mama zijn we in een pleeggezin terechtgekomen. Ik was drie jaar, mijn broer en zus waren één. Dat pleeggezin hield minder dan een jaar stand. We zijn daar mishandeld geweest. Ik herinner me niet alles, maar sommige beelden blijven. Daarna ging het snel. Internaat in de Voskenslaan in Gent. Lager onderwijs daar, samen met mijn broer en zus. In weekends en vakanties verbleven we in MPI De Steiger. Op mijn twaalfde kwam ik terecht in MFC Wagenschot. Daar ben ik gebleven tot mijn achttiende.

“Wat het verschil maakte, was dat mensen in mij bleven geloven. Ook als ik opnieuw de mist inging. Dat vertrouwen gaf mij de ruimte om mezelf recht te trekken.”

Wanneer voelde je dat je écht geholpen werd?

Toen ik zelf begon te snappen wat er misliep.

Ik heb veel fouten gemaakt. Maar door die fouten ben ik beginnen nadenken. Soms moest ik hard vallen om te zien dat het anders kon. Wat het verschil maakte, was dat mensen in mij bleven geloven. Ook als ik opnieuw de mist inging. Dat vertrouwen gaf mij de ruimte om mezelf recht te trekken. En uiteindelijk is het zelfinzicht dat mij heeft gered. En daar ben ik trots op.

Wat in de huidige jeugdhulp werkt goed voor jou, en moet zeker behouden worden?

Het werken aan zelfstandigheid. Dat begint vaak vroeg, en dat is goed. De stap naar meerderjarigheid is keihard. Alles komt tegelijk: wonen, geld, administratie, verwachtingen. Als je daar niet op voorbereid bent, ga je onderuit.

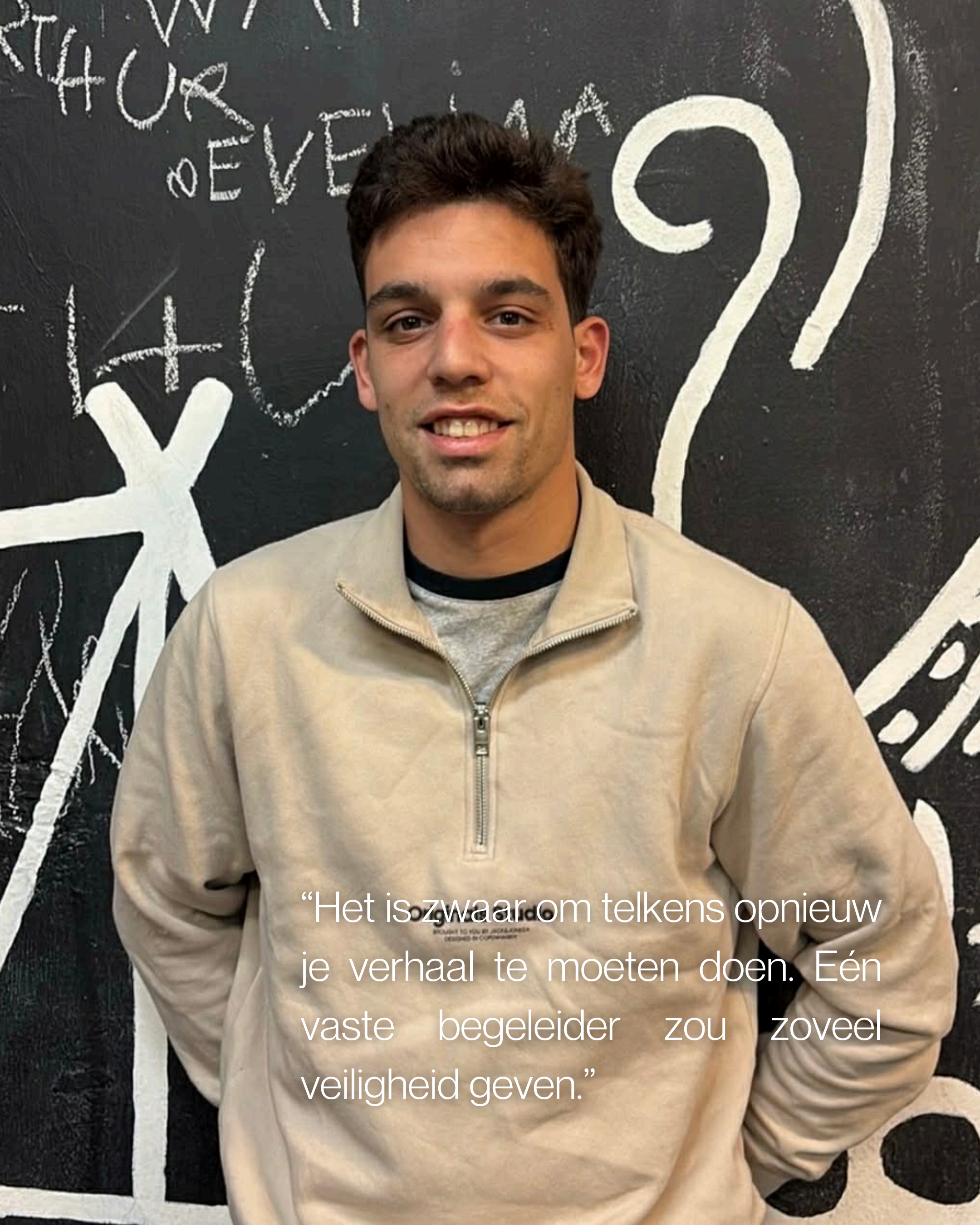
Ook het werken aan een sociaal netwerk is cruciaal. Niemand zou de jeugdhulp mogen verlaten en plots helemaal alleen staan.

Als je één tip mocht geven aan hulpverleners, welke zou dat zijn en waarom?

Onderschat nooit je impact. Maar weet ook dat je niet alles kan oplossen. Maar zelfs kleine stappen, kleine momenten van steun, kunnen later een wereld van verschil maken.

Welke kleine of grote drempel kom/kwam je vaak tegen?

Onderwijs was moeilijk. Ik was geen makkelijke leerling. Ik had weinig motivatie en kon mij slecht concentreren. Achteraf denk ik vaak: had ik het maar anders aangepakt. Alternatieve dagbesteding, zoals werken op een boerderij, heeft mij toen enorm geholpen. In het buitengewoon onderwijs miste ik soms diepgang bij de lessen. Ook een sociaal netwerk opbouwen was zwaar. Je hebt niemand om je rapport aan te tonen. Niemand om te vertellen over je eerste lief. Dat gemis weegt. Ik zie ook veel jongeren uit de jeugdhulp snel een eigen gezin starten. Vaak uit nood aan warmte. Maar zo herhaalt het verhaal zich vaak.

“Het is zwaar om telkens opnieuw je verhaal te moeten doen. Eén vaste begeleider zou zoveel veiligheid geven.”

In welke beslissing had jij (of jullie) graag meer inspraak gehad? Wanneer voelde je dat er mét jou werd beslist, en wanneer voor jou?

Vooral in mijn puberteit. Ik had vaak het gevoel dat er over mij beslist werd, zonder mij. De overstap naar zelfstandig wonen ging veel te snel. Van in groep leven naar plots helemaal alleen. Ik had liever een tussenstap gehad. Ik voelde mij niet klaar, ook al kon ik koken en poetsen. Emotioneel was het te groot.

Waarover wordt (nog) te weinig gesproken? Welke boodschap wil jij dat het Cliëntenforum mee op de agenda zet?

Over hoe jongeren zich écht voelen. Beslissingen worden genomen, maar te weinig wordt gevraagd wat dat met een jongere doet. Luisteren is zo belangrijk. Mijn vriendin doet dat vandaag voor mij. Zij luistert, steunt mij en duwt mij soms richting hulp. Dat maakt een enorm verschil.

Welke vooroordelen wil je graag eens en voor altijd de wereld uit helpen? Wat zou je willen dat mensen beter begrijpen over jouw positie?

Tijdens mijn zoektocht naar werk of een stage merk ik dat het, als jongere die uit de jeugdhulp komt, niet eenvoudig is om zelf

aan de slag te gaan binnen deze sector. Sommige organisaties sluiten standaard mensen met ervaring in de jeugdhulp uit. Hoewel ik hun standpunt begrijp, heb ik het idee dat ik mijn eigen verhaal goed heb verwerkt en dat juist mijn achtergrond voor andere jongeren een waardevolle bijdrage kan zijn. Ik zeg dit voorzichtig, want naar mijn mening werken er ook veel opvoeders waarvan ik vraagtekens heb bij hun geschiktheid. Misschien zijn er mensen zoals ik zonder diploma, maar wij brengen wel relevante ervaringen mee. Het frustrereert mij dat ik nauwelijks wordt gehoord en geen kans krijg om iets te betekenen. De snelle beoordeling vind ik echt jammer, want ik geloof dat mijn ervaring juist een verschil zou kunnen maken.

Stel dat je één ding mocht veranderen in de jeugdhulp, wat zou dat zijn?

Eén vaste begeleider per jongere, die nabij blijft doorheen het hele traject. Het is zwaar om telkens opnieuw je verhaal te doen. Om telkens opnieuw te moeten vertrouwen. Eén vaste begeleider zou zoveel veiligheid geven.

**Wat zou je tegen anderen in uw positie zelf willen zeggen?
Welke hoop wil je meegeven aan anderen die vandaag
worstelen?**

Geef niet op, en laat negatieve vrienden los, hoe moeilijk dat ook is. Zoek iets positiefs. Een hobby. Een vereniging. Mensen die je positief trekken. Warm, positief contact kan je leven veranderen. Ik ben daar het bewijs van.

**Wat zouden beleidsmakers uit jouw verhaal moeten
onthouden?**

Dat jongeren die jeugdhulp ontvangen, vaak de gevolgen dragen van problemen die in hun gezin zijn ontstaan. Investeer daarom volop in gezinnen. Pak de oorzaak aan, niet alleen het gevolg. Vaak zie ik jongeren uit de jeugdhulp vroeg met een eigen gezin beginnen, waardoor het verhaal zich generatie na generatie herhaalt. Hulpverlening die zich enkel richt op het kind doorbreekt deze cyclus niet. Mijn advies is daarom om intensief met gezinnen aan de slag te gaan.

**Welke vraag had jij zelf graag gekregen, maar heb ik niet
gesteld?**

Geen eigenlijk. Ik vond het fijn om mijn verhaal te mogen doen.

Bedankt om je verhaal te delen. Het Cliëntenforum bundelt deze signalen en koppelt terug via de nieuwsbrief en website. Wil jij meedenken of signalen aanleveren? Laat het ons weten via onze [site](#).